

смърт на съхранение в Народната библиотека в София по инициатива на Пандели Кисимов, търговец и деен член на ТЦБК.¹⁹ В конституираното най-късно през втората половина на февруари 1867 г. ново комитетско ръководство се вписва и името на Ив.Грудов.²⁰ Участието му в ръководната структура се документира за първи път с подписа му в писмото на ТЦБК до руския император Александър II от март 1867 г., чрез което се иска съдействие за отпускане на парични средства, необходими за подготовката на българския народ "активно и основно за борба".²¹ Грудов е и сред упълномощените от Тайния комитет делегати, заедно с Ат.Андреев и К.Цанков, за среща с румънското правителство в началото на май 1867 г. с молба за отпускане на оръжие за готвеното в българските земи въстание.²²

Противоречивият и двойствен характер на позициите на ТЦБК относно разрастваният се революционен подем сред българите в известна степен се потвърждава и от поведението на Ив.Грудов. При многократните обсъждания какво становище да заеме ръководството на комитета във връзка с нарастващата през пролетта на 1867 г. революционна криза, формиралата се сред емиграцията умерена група, към която гравитира и Грудов, настоява да се попречи на четите да минат Дунав, като се използва съдействието на румънското правителство.²³ Неведнъж обвиняван от революционната емиграция заради своята непоследователност и непостоянство във възгледите, в противовес на възприетото от умерените отношения, той поддържа тесни връзки с комитетите или революционно настроените групи по места. Свидетелство за това са две писма от май и юни 1867 г. на Данаил Хр. Попов, деятел на ТЦБК от Турну Мъгуреле и една разписка от 25 април 1868 г., подписана от х.Димитър Асенов, Коста Евтимов и още няколко дейци на емиграцията, бивши легисти.²⁴

В края на 1867 и първата половина на 1868 г. цялостната дейност на ТЦБК се съсредоточава в издаването на в.Народност, чрез който организацията "имаше нужда да убеди себе си, както и да убеди света, че съществува още".²⁵ След отстраняването на Ив.Богоров, първи редактор на вестника, освен администратор Ив.Грудов започва да се занимава заедно с П.Кисимов, Ат.Андреев и Ив.Касабов и с редактиране.²⁶ Като административен управител той поддържа активна кореспонденция с настоятелите на вестника - Васил Рашеев в Одеса, Захари Княжевски в Русе, Райко Блъсков в Болград, Хр.Х.Данаилов в Крайова, Никола С.Ковачев във Виена, Павел Калянджи в Измаил, Райко Жинзифов в Москва. Основна тема в писмата им са проблемите около набирането на абонати, начина на изпращането на спомоществованията, настоятелите изказват мнения относно съдържанието на публикацииите, дават напътствия и пожелания за спорна работа на вестника, основната организация около издаването на който се извършвала от Ив.Грудов.²⁷ Като му честити "мансупа" (б.а.-служба, чин) "дето зехте къмилото на вестника" и го насърчава, че "малко деятелност... и малко жертва от спокойствието ви ще свършат големи работи"²⁸, същевременно с това П.Кисимов определя поведението му на касиер и администратор като "чорбаджийствуване". А относно редакторството му отбелязва в спомените си, че Ив.Грудов "куцаше в писателската длъжност; разсъдлив беше, но и ленив, при това с надменен характер. Редактирането на вестник искаше известна